

«Go Gonagas Dávvet geahčadli almni ja eatnama ja buot mii das lea, taitat son iežas calvunide uhccin ja lávllat: "Mii lea olmuođ, go don muittat su, ja olbmobárdni go don oahppaladdat." Salm 8, 5

Dás mii gullat ahte Dávvehis lea vuollegis ja cuovkanan váibma. Dan dihtii sáhtii son geahčadit Ipmila stuorra luonddu vuollegis váimmuin. Ii Dávvet leat geahčadan almni ja eatnama nuvgo máillemi viisát, geat gáddet áddet movt almni ja eana leat šaddan. Ja mađe eambo sii doivot diehtit dáde eambo sii ceavlanit mielasteaset. Viimmat sii šaddet nu viisát go Ipmil ieš. Muhto oktageardán olmuođ ii ádde das olus maidige, namalassii almni ja eatnama riikkamusain.

Goitge ferte kristaláš imaštallat Ipmila stuorra fámu ja viissisvuoda guhte lea dahkan almni ja eatnama ja buot mii dasa gullá. Goas Dávlos cealká, ahte báhkinaš galggašedje dovdat Ipmila su daguin, ahte sii eai sáhte iežaideaset sivaheapmin cealkit. Muhto báhkinaš váizeet nuvgo gussaeallit eatnama alde, eaige datte dutkka Ipmila stuorra fámu ja viissisvuoda, maid son lea almmustahitan sihke luondduš, daguinis ja sániinis.

Beaši celkkii juvddálaččaide: «Almni mearkkaid dii dovdebehtet, muhto áiggi mearkkaid ehpēt ádde.» Johanas gástašeaddji áddii áiggi mearkkaid go son celkkii: "Áksu lea juo biiddjon muorramáddagii." Ipmila raqqasus lea aibbas lahka, muhto juvddálaččat eai oskon dan, muhto jotke eallineaset dan rádjái ahte loahppa bođu. Ja go suruheamit oidne almni mearkkaid, eai sii oskon ahte dat lei biiddjon sidjiide váruhussan, muhto sii čielgadedje ahte dat ii einnos maidige baháid sidjiide. Aivvestassii kristálaččat osko ahte dat mearkkaša váldegotti loahpa, ja dan dihtii sii báhtaredje eret oppa váldegottis. Go namalassii goappašagat sihke áiggi mearkkat ja almni mearkkat čájehedje, dalle fertejedje olmuot oskut ahte Ipmila ráqqášus boahdá. Áiggi mearkkat leat vuosstafettiin ipmilmeahtun eallin oskomeahtun álbmogis ja nuppodassii kristálaččaid jorraleapmi. Ja dakkáraš mearkkain árvidit kristálaččat nuvgo Johanas gástašeaddji, ahte áksu lea biiddjon muorramáddagii ja ahte fargga boahdá loahppa.

Koska kuningas Daavid katseli taivasta ja maata, ja kaikkia, mitä niissä oli, tuli hän pieneksi omissa silmissään ja voisi: "Mikä on ihminen, että häntä maistaa, ja ihmisen poika, että häntä etsiskelet?" Psalmi 8: 5.

Tästä me kuulemme, että Daavidilla oli nöyryä ja särjetty sydän. Sen tähden saattoi hän katsella Jumalan suuria tekoja nöyryllä sydämellä. Ei Daavid ole katsellut maata ja taivasta, niin kuin maailman viisaat, jotka huulevat ymmärtävänsä, kuinka taivas ja maan on tullut. Ja jota enemmän he huulevat ymmärtävänsä, sitä enemmän he paisuvat mieleessänsä. Viimein he tulevat niin viisaaksi kuin itse Jumala. Mutta yksinkertainen ihminen ei ymmärrä niistä paljon mitään, nimittäin taivaan ja maan rakennuksesta.

Kuitenkin täytyy kristityn ihmetellä Jumalan suurta voimaa ja viisautta, joka on tehnyt taivaan ja maan, ja kaiken, kuin siinä on. Koska Paavali todistaa, että pakanoidenkin pitäisi tuntemaan Jumala hänen teoissansa, etteivät he taida itseänsä syyntömiksi sanoa. Mutta pakanat käyvät niin kuin naudat maan päällä, eivät-kä niin muodoin tutki Jumalan suurta voimaa ja viisautta, jonka hän on ilmoittanut sekä luomisen että sanansa kautta.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Taivaan merkit te ymmärrätte, mutta ajan merkkejä ette ymmärrä." Johannes Kastaja ymmärsi ajan merkit, koska hän sanoi: "Jo on kirves pantu puiten juureen. Jumalan rangaistus on aivan liki." Mutta juutalaiset eivät uskoneet sitä, vaan pitivät heidän elämäinsä siihen asti, että loppu tuli. Ja koska suruttomat näkivät taivaan merkkejä, eivät he uskoneet, että se oli pantu heille varoitukseksi, vaan he selittivät sen merkin sillä tavoin, ettei se ennusta mitään pahaa heille. Kristityt vaan uskoivat, että se merkitsee valtakunnan loppua, ja sen tähden he pakenivat pois valtakunnasta. Koska nimittäin ajanmerkit ja taivaanmerkit molemmat näkyvät, silloin täytyy ihmisten uskoa, että Jumalan rangaistus tulee. Ajanmerkit ovat ensiksi se jumalaton elämä suruttomassa kansassa, ja toiseksi kristittyjen lankeaminen. Ja semmoisista merkeistä päättivät kristityt, niin kuin Johannes Kastaja, että kirves on pantu puiten juureen, että pian tulee loppu.

Muhto suraheamit eai oskko ahte loahppa boahhtá vaikko buot kristalacčat leat vuordán čađa diggi ahte Ipmiلا Bárdni boahhtá fargga duo- mu doallat. Ja seammá osku lea velá dál ge kristalacčaide ahte Ipmiلا Bárdni boahhtá fargga. Dasgo ii kristalacčái leat miikkige suohhtasiid dán máilmmis. Muhto suruhis oibmoin oidno leamen bures ge suohhtas. Sii ferrejit ohecat buot lágan suohhtasa máilmmis, go sis ii leat miikkige iluid vuordimis almmis. Muhto fargga nohka sin ilha, fargga sii ožžot holvat helvehis.

Muhto kristalacčaid moras máilmmis nup- pástuvvo loahpas illun, iige oktage vieldde sin ilu eret, dasgo sis lea ovdasvástideaddji Áhči luhtne, ja sii ožžot fargga čalmuideasetguin geahčadit dan suorra Ruossaguoddi, ja dáid engeliid geat čurvot: «Bassi, bassi, bassi, Hearrá Sebaot.» Nu rohkadallet dii hárves sieht, geat velá nagadehket gilvvohallat din divraseamos oskkusteattet, ahte Ipmiلا Bárdni boahhtá farg- ga gutnistiis dubmet máilmmi! Gula, don Bassi, gáhtavaččaid Suokkáhusa! Áhčče min j. n. v.

Njealljáh röhkosbeaivvi sárdneteksta gávdno Esaíasis 6. kap. 3. vearssas: «Ja sii čurvo guđet guoimmiset ja celke: Bassi, bassi, bassi Hearrá Sebaot, buot eana lea dievva su gutnis!» Dat engelat geat nie čurvo, ledje kerubihtat ja serafih- tat. Dat ledje muvt go eγγελat luondduset bealis, muhto sin hápmi leai imašlaš. Profehta Esekiel gohčoda dáid sibihiin, vaikko dain ledje oibmuid muođut, ja eai dakkáracčat gávdno eatnama akde, muhto lea árvidahtni ahte kerubihtat, mainna leat guhtta soajá, leat buot luonddagáhppálagaid ođđasat ja ovdasacčat mat giitálit Ipmiلا báran- beaivvi, go oibmot leat giiteahttumat.

Dutkot dalle Ipmiلا árpma bokte movt luonddagáhppálagat giitálit Sivdnideaddjiset. Kerubihtat geat čurvo guđet guoimmiset: «Bas- si, bassi, bassi,» ja nu viidáseabbo, eai leat lea- maš oibmot, fal nuvtgo Esekiel cealká, eallit. Nugo maiddái Johanas oinnii almmustusas seammá lágán eallit. Go dalle eallit dahje luonddagáhppálagat giitálit Sivdnideaddjiset, muhto olmmoš ii giite, de dat lea dáhpáštuvvan beahpadin oibmaide - geat livvče galgan giitit buorebut go luonddagáhppálagat. Ipmiلا čajeha dáid profehhta Jesajii movt luonddagáhppálagat curvot: «Bassi, bassi, bassi,» go oibmot leat nu giiteahttumat. Ja man dihtii luonddagáhppá-

Mutta suruttomat eivt usko, etá loppa tulee, vaikka kaikki kristiitit ovat odottaneet lápi ajan, etá Jumalan Poika tulee pian tuomioita piitámán. Ja sama usko on vielä nytkin kristiityilla, etá Jumalan Poika tulee pian. Silla ei kristiityilla ole mitään hauskaa tässä maailmassa. Mutta surutto- milla näkyy olevan hauskaa. Heidán täytyy etsiä kaikenlaista iloa maailmassa, koska heillä ei ole mitään iloa odotettavissa taivaassa. Mutta pian loppuu heidän ilonsa. Pian he saavat ulvoa helve- tissä.

Mutta kristityn surhe maailmassa muuttuu viimein iloksi, eikä yksikään ota heidän ilonsa pois, sillä heillä on edesvastaaja Isän tyköni, ja he saavat pian omilla silmillä katsella sitä suurta Ristinkantajaa ja niitä enkeleitä, jotka huutavat: «Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot!» Niin nakoil- kaa, te harvat sieht, jotka vielä jaksatte kilvoitel- la teidän kalliimmassa uskossanne, etá Jumalan Poika pian tulisi hänen kunniaassansa tuomitse- maan maailmaa. Kuule, sinä Pyhä, katuvaisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Neljännän rukouspäivän korkeanmessun teks- ti, Jesajan 6: 3: «Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot. Kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa!» Ne enkelit, jotka näin huusivat, olivat Kerubit ja Se- rafit. Ne olivat niin kuin enkelit luontonsa puo- lesta, mutta heidän haamuksensa oli ihmeellinen. Profehta Esekiel kutsuu niitä eläimiksi, vaikka niillä oli ihmisen kasvot. Ei semmoisia löydy maan päällä. Mutta se on arvattava, etá Kerubit, joilla oli kuusi siipeä, ovat kaikkien luontokap- paleitten uutiset, ja etuisimmat, jotka kiittävät Jumalaa yöstä ja päivää, koska ihmiset ovat kiittä- mättömät.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka luontokappaleet kiittävät Luojaansa. Ke- rubit, jotka huusivat toinen toisillensa: pyhä, pyhä, pyhä, ja niin edespäin, eivt olleet ihmisiä, vaan ne olivat niin kuin Esekiel sanoo, eläimiä. Niin kuin myös Johannes näki ilmestyksessä sa- mankaltaisia eläimiä. Koska siis eläimet, eli luontokappaleet kiittävät Luojaansa, mutta ihmi- nen ei kiitä, niin se on tapahtunut ihmisille häpe- äksi, jonka olisi pitänyt kiittää paremmin, kuin luontokappaleet. Jumala osoittaa tässä paikassa profehhta Jesajalle, kuinka luontokappaleet hu- utavat: pyhä, pyhä, pyhä, koska ihmiset ovat niin

lagat buorebut giitalit Sivdnideaddji go olmmoš? Dan dihtii almmat ge, go olmmoš lea jorralan suddui, lea sus gággadis njuoveca ja hiids hállan.

Golmma olbmá giitossálmma éájeha, ahte sis ii leat fápmu giitit go sii gohččo luonddugáhp-pálagat giitit ovddeasteaset, ja maiddii krittaláč-čat go sis lea hálla giitit, dovdet ahte sii eai nagat giitit navgto sii galggaše. Muhto gal báhk-kinat nagadit giitit dán máilmmi lpmila, go sii čurvot: "sáhtán ja beargalat". Sis ii leat njoazes sárdnu ja gággadis njuoveca, go sii giitaliŋgohtet vašalačča garrademiin ja sáddehallamiin. Ja jos kristaláččat giittašedje lpmila navgto báhk-kinat giitalit Hearráset, duođai boadasi giittus ja gudni lpmilii, eaige dárbašivčče luonddugáhp-pálagat giitit. Báhkkinat bárvatit máilmmi oavv-mačča stuorra argirvuodain ja viššalvuodain. Sii giitalit su alla jienain, nu ahte garradeapmi ja sáddehallan gallo geahppasit vuolimuš helveha-riidjai. Dan dihtii maiddai dat stuorra Sáhtán addá sin njammat dan golgi biro baikka dan riidjai ahte čolait cakkidit buollit. Ja go dal báhk-kinat dal giitalit vašalačča nu oltu, ja kristalá-ččat hárvet giitet almmá lpmila, dalle fertejit luonddugáhppálagat giitit Sivdnideaddji ieŋguh-terge njuokčamiinnis navgto kerubihtat ja sera-fihtat, mainna lea luonddugáhppálagaid hápmi. Nu maiddai cizálat, ja giellavealggat vizardiŋ-gohtet ja lávlugohtet dallánaga go beaivváš bad-jiina dan stuorra Sivdnideaddjai guhte sáđjiide heakka addán lea.

Olmmoš vealla navgto gussaealli ja lea giella-heapmi go oppa luonda giitá Sivdnideaddji. Iigo leat dat olmmo giiteameahtunvuotta muhtun me-arkkalah ássi ja nana duođastus, ahte olmmoš lea sutta bokte šaddán fuonemussan buot eará luonddugáhppálagain, go ii son šat nagat bajidit jienas giitit ja gudnejahntit Sivdnideaddjis. Muhto gal suruhis olmmoš bajida jienas vašalačča gudnejahntit garrademiin ja sáddehallamiin, vaikko kristaláččat eai nagat giitit ja gudnejahntit almmi lpmilá buressivdnadusaiguin, rohkadusaiguin ja giitosisuiguin.

Luonddu vuostáš riegeadeaddjit, kerubihtat ja serafihtat mainna lea luonddugáhppálagaid hápmi, čurvot stuorra jienain lpmila truvnu ovd-ás: "Bassi, bassi, bassi, Hearrá Sebaot." Dat mearkkaša, ahte luonddugáhppálagat buorebut dovdet Sivdnideaddji bassivuoda go olmmoš.

kiittämättömät. Ja mistäs se tulee, että luontokap-paleet paremmin kiittävät Luojaansa, kuin ihmisen? Sen tähden ilmeinkin, että koska ihminen on langennut syntiin, on hänellä kankaen kieli ja hidas puhe.

Kolmen miehen kiitosvirsi osoittaa, että heillä ei ollut voimaa kiittämään, koska he käskivät luontokappaleitten kiittää edestänsä. Ja myös kristityt, koska heillä on halu kiittää, tuntevat, etteivät he jaksa niin kiittää, kuin heidän pitäisi. Mutta kyllä pakanat jaksavat kiittää tämän maailman jumalaa, koska he luovat saatanan ja perkele. Niillä ei ole kankaen kieli eikä hidas puhe, koska he alkavat kiittämään vihollista kirouksilla ja sadatuksilla. Ja jos kristityt kiittäisivät Jumalaa niin paljon kuin pakanat kiittävät heidän herraansa, totta tulisi kiitos ja kunnia Jumalalle, eikä tarvitsisi luontokappaleitten kiittää. Pakanat palvelevat maailman ruhtinasta suurella hartaudella ja vireydellä. He kiittävät häntä korkealla äänellä, niin että kirous ja sadatus kuuluu helposti alimmaiseen taivaaseen asti. Sen tähden se suuri saatanan myös antaa heidän imeä pirun paskaan siihen asti, että suolet sytyvät palamaan. Ja koska nyt pakanat kiittävät vihollista niin paljon, ja kristityt harvoin kiittävät taivaan Jumalaa, niin täytyy luontokap-paleitten kiittää Luojaansa, itse kunkin kielessänsä, niin kuin Kerubit ja Serafit, jotka ovat luontokappaleitten haamussa. Niin myös tiaiset ja satakieliset alkavat varsin, kuin aurinko nousee, visertämään ja laulamaan kiitosta sille suurelle Luojal-le, joka heille hengen antanut on.

Ihminen makaa niin kuin nauti, ja on mykkä, koska koko luonto kiittää Luojaansa. Eikös ole tämä ihmisen kiittämättömyys merkittävä asia ja vakaa todistus siitä, että ihminen on synnin kautta tullut huonommaksi kaikkia muita luontokappaleita, koska hän ei voi enää korottaa ääntänsä kiittämään ja kunnioittamaan Luojaansa. Mutta kyllä suruton ihminen korottaa ääntänsä vihollista kunnioittamaan kirouksilla ja sadatuksilla, vaikka kristityt eivät jaksa kiittää eikä kunnioittaa taivaan Jumalaa siunauksilla, rukouksilla ja kiitoksilla.

Luonnon esikoiset, Kerubit ja Serafit, jotka ovat luontokappaleitten haamussa, huutavat suurella äänellä Jumalan istuimen edessä: pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot. Se merkitsee, että luontokappaleet paremmin tuntevat Luojaansa pyhyyt-te, kuin ihminen. Ja Paavali on todistanut, ettei-

Ja Hävlos lea duođastan ahte eai báhkinat sáhte iežaideaset sivaheapmin cealkit, dasgo Ipmiلا luondu dovdojuvvo sivrndeami rájes ja oidojuvvo sa daguin.

Muhto eai báhkinat dutka Ipmiلا luondu su daguin, fal sii dutket ja guorahallet eambo viidnabohtala, fuortiid ja čieaideaset, ja dollet sin ihuset nuvt go dat viissis Salomo muitala. Go sis ii leat doavvu ge buoret eallimis jápmima maŋŋil, nu čelket sii: «Návddašeamos eallimet nu guhka go mii nuorat leat! Devdot iežaideamet buoremus viinnain ja vuotnain, ja allot vajaldáhte giđđarasiid, ja allot oktage lehkos oaseheapmin min snielisvuodas.»

Dán báhkis lea suruhemiid eallin málejuvvo min čalmmiideamet ovdii, nuvtgo dat livččii odne dáhpáštuvvan. Muhto ii suruhemiid illu bistte dan dihtii guhka ovdal go dat nappástuvvá morašin ja mielabáhčavuotnain. Eaige kristalaččat gáđos sin ilu, dasgo kristalaččat dihtet, ahte suruheamit gáđahit alcceseaset jápmima ja gáđohusa.

Dál go dikki mearkkat čajejit ahte ii dát máilbmii šat biso čeahkis nu go dat dál lea, nu galggašedje dat hárves sielut geat velá nagadit gohcit ja gilvohallat divtaseamos oskkustaset vuorddedetnii Ipmiلا Bártni boahtima - dat hárves sielut, cealkkan mon, geat leat gárvvistan lámppeideaset dainna mielain ahte sii mannet olggos Irggi vuostá, go čuorvun boahit galggašii geahččat lea go šat olju lámppeid, ahte ii sidjiide geavaše nugo daidda jallas nieiddaide geain ii leamaš olju lámppeid go čuorvun bođii.»

Allot jurddaš ge ahte Irgi ádjána menddo guhka, dasgo Biehtár čállá kristalaččaide: "I Hearrá ájit lohpadusas nuvtgo muhtumat dan gáddet." Jallat dieđusge gáddet, ahte Irgi ádjána ja dan dihtii sii ođđet. Máhtajeaddjit ođde, go Hearrá gohcui sin gohcit ja rohkadallat suinna. Golmma gearddi son rávkkaš sin ja celkkii: «Simon, oadit go?» Nu ehpet nagadan dan ovttá bohtu gohcit muinna. Ja buot Jesusa máhtajeaddjit leat ođđon guorahallat, maid dat oadđin ja nahkára ráhkisteapmi lea váikkuhan. Dat váikkuhii nu ollu, ahte sii buohkat vearránedje sus.

vár pakanat saata itseánsá syyttömäksi sanoa, silli Jumalan luonto tunnetaan hamasta luomisesta, ja nähdään hänen teostansa.

Mutta eivät pakanat tutki Jumalan luontoa hänen teoissansa, vaan ne tutkivat ja koettelevat enemmän viinapullojansa, huoriensa ja koreutensa, ja pitivät heidän iloansa, niin kuin se viisas Salomo maistelee. Koska heillä ei ole toivoakaan paremmasta elämästä kuoleman jälkeen, sanovat he: "Nautikaamme meidän elämämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Täyttäkäämme itsemme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älkäämme unohdako kevatkukkasia. Ja älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme."

Tässä paikassa on suruttomien elämä maalattu meidän silmiemme eteen, niin kuin se olisi tänä päivänä tapahtunut. Mutta ei suruttomien ilo sen tähden kestä kauan, ennen kuin se muuttuu murheeksi ja mielikarvaudeksi. Eivätkä kristityt kadepidi heidän iloansa, sillä kristityt tietivät, että suruttomat hopittavat itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Nyt, koska viimeisen ajan merkit ilmestyvät, ja vielä ajanmerkit osoittavat, ettei tämä maailma enää pysy koossa niin kuin se nyt on, niin pitäisi niitten harvojen sielujen, jotka vielä jaksavat valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa odottaen Jumalan Pojan tulemistä, niitten harvojen sielujen, sanon minä, jotka ovat valmistaneet lampunsa siinä mielessä, että he menevät ulos Ylkää vastaan, koska huuto tulee, heidän pitäisi katsoman perään, onko enää öljyä lampussa, ettei heille kävisi niin, kuin sulle tyhmillä neitselle, joilla ei ollut öljyä lampussa, koska huuto tuli.

Älkää ajatelko, että Ylkä viipyy ylen kauan, sillä Pietari kirjoittaa kristityille, ettei Herra viivytä tulemistansa, niin kuin muutamat luulevat. Tyhmit ne niin luulevat, että Ylkä viipyy, ja sen tähden he makaavat. Opetuslapset makasivat, koska Herra kiskoi heidän valvoa ja rukoilla hänen kanssansa. Kolme kertaa hän heräseli heitä ja sanoi: "Simon, makaatkos?" Niin ette voineet valvoa yhtään hetkeä minun kanssani. Ja kaikki Jeesuksen opetuslapset ovat saaneet koetella, mitä se makaaminen ja unen rakastaminen vaikuttaa. Se vaikutti niin paljon, että kaikki paheniivat hänessä.

Leat go dál Jesusa máhtajeddjit buorebut gohcimin Urmasgárddis go dalle? Min doivomet lea ahte muhtun hárves sielut leat velá gohcimin, vaikko lea čallojuvvon, ahte sii šadde buohkat nahkáriidda ja bidje oadđit, go Irgi ádjáni. Ja go čuorvus bođu, morihedje buohkat, sihke viisát ja jallat. Muhto jallain ii lean olju lámppáin üge viisáin ge lean addit jallaide. Illá jos sis lea dan mađe alceseseaset ge, ahte lámppát cahkiidit buollit.

Nu, gárvvistehket dal lámppádet, dii viissis nieiddat, dasgo fargga čuorvus boahú! Fargga beassabehtet vuostáviidit Irggádet, fargga boh-tet Lábbá heajat, ja dat geat leat gárvasát, besset fargga jubkat viinnis ja doallat heajaid agalač-čat. Doppe moarssi biiggát njuikot nuvtgo sar-vát, ja lávlot ođđa salmama Ipmilii ja Lábbái. Amen, halleluja.

Ovavkos nyt Jeesuksen opetuslapset parem-män valvomassa yrittäthassa, kuin silloin? Mei-dän toivomme on, että muutammat harvat sielut ovat vielä valvomassa, vaikka on kirjoitettu, että he tulivat kaikki uneliaiksi ja makasivat, koska Ykä viipyi. Ja koska huuto tuli, heräsivät kaikki, sekä tyhmit että viisaat. Mutta tyhmillä ei ollut öljyä lampussa. Eikä ollut viisaillakaan niille an-tamista. Tuskin heillä itsellä on sen verran, että lamput syttyvät palamaan.

Niin valmistakaa nyt lamppujanne, te viisaat neitsheet. Valmistakaa lamppujanne, sillä pian tu-lee huuto. Pian pääsette vastaanottamaan Yl-käenne. Pian tulevat Karitsan häät. Ja ne, jotka ovat valmiit, pääsevät pian juopumaan viinasta ja pitämään häitä iankaikkisesti. Siellä morsiamen piäät hyppälvät niin kuin peurat ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen, halleluja!

Alkuperäinen (rujua) / SKDS Kallvria kokosmaa / Kansalliskirkko Helsinki / Kalkuttaja 1980, 17 - 22

* manuskript: vuodenaikana = heinäkuu

* kirkkojainne: rikki